

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: A. Z.**, nar. ..., státní příslušnost Běloruská republika, v ČR bytem P., K. 35, *zastoupeného Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Praha 2, Helénská 1799/4*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne **25. srpna 2014**, čj. **MV-94991-4/SO-2014**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení .**

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobou datovanou dne 29. 9. 2014 (doplněnou podáním ze dne 1. 10. 2014) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 8. 2014, čj. MV-94991-4/SO-2014 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“), ze dne 15. 4. 2014, čj. OAM-574-15/TP-2014 (dále též

jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím byla [ve smyslu § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců] zamítnuta žalobcová žádost o povolení k trvalému pobytu.

Podmínky vstupu cizince na území ČR a vycestování cizince z území ČR jsou upraveny, podmínky pobytu cizince na území ČR jsou stanoveny a působnost Policie České republiky, Ministerstva vnitra a Ministerstva zahraničních věcí v této oblasti státní správy je vymezena zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

Podmínky vstupu a pobytu cizince, který požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu na území České republiky, a pobyt azylanta nebo osoby požívající doplňkové ochrany na území byly upraveny zákonem č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o azylu*“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

[III] Žaloba

Žalobce připomněl, že žádost o povolení k trvalému pobytu podal dle § 67 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, dle kterého se povolení k trvalému pobytu může vydat, je-li žadatelem cizinec, který je rodičem nezletilého cizince, kterému byl dle § 67 odst. 2 udělen trvalý pobyt. Tato podmínka byla splněna, neboť dcera žadatele povolení k pobytu dle citovaného ustanovení získala. Zároveň však musí rodič splňovat obecné podmínky udělení pobytu specifikované v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Není sporu o tom, že zákon pro žadatele o povolení k pobytu stanoví v tomto ustanovení čtyři kumulativní podmínky - nepřetržitý čtyřletý pobyt na území, přičemž v jeho rámci muselo řízení o udělení mezinárodní ochrany trvat nejméně poslední dva roky, a cizinec v době podání žádosti pobývá „*v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany*“. Právě poslední dovětek citovaného ustanovení je předmětem sporu mezi žalobcem a žalovanou.

Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž výjezdní příkaz, kterým žalobce disponoval v době podání žádosti, nelze považovat za „*přechodný pobyt po ukončení řízení o mezinárodní ochraně*“, neboť žalobce se vzdal udělené doplňkové ochrany. Dále jsou v odůvodnění uváděny argumenty, že předmětné povolení k pobytu je určeno pouze pro neúspěšné žadatele. Žalobce má za to, že taková interpretace nemá v zákoně o pobytu cizinců oporu. Žalobce neopomíjí, jak naznačuje žalovaná, teleologický výklad zákonného ustanovení. Má ale za to, že tento nemůže předcházet výkladu gramatickému, ani s ním být v rozporu. Zákon o pobytu cizinců, ani zákon o azylu nezná a nedefinuje žádný specifický druh přechodného pobytu po ukončení řízení o mezinárodní ochraně. Zákon o pobytu cizinců zná pouze definici tzv. přechodného pobytu (§ 17), mezi něž se řadí i pobyt v rámci výjezdního příkazu, bez jakéhokoli dalšího rozlišení jednotlivých typů výjezdních příkazů. Žalobci byl udělen výjezdní příkaz poté, co se vzdal doplňkové ochrany. Vzdát doplňkové ochrany by se ale musel i pro případnou žádost o povolení k trvalému pobytu dle § 68, na který se žalovaná odvolává. Ustanovení § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců totiž osoby

s udělenou doplňkovou ochranou celkově vyjímá z působnosti zákona o pobytu cizinců. Tudíž ačkoliv § 68 odst. 2 počítá s tím, že i osoby s udělenou doplňkovou ochranou si mohou po 5 letech požádat o povolení k trvalému pobytu, ustanovení § 2 písm. a) téhož zákona v praxi vyžaduje stejný postup, jaký učinil žalobce. Dle žalobce to nicméně nijak nemění charakter výjezdního příkazu, ani jeho „přechodného pobytu“. Podmínka pobývat *v rámci přechodného pobytu* byla splněna v případě žalobce stejně jako u osob, které výjezdní příkaz dostávají poté, co řízení o udělení mezinárodní ochrany skončilo vydáním jiného rozhodnutí. Ostatně, pokud by žalobce nebyl vůbec z výjezdního příkazu oprávněn žádost podat, jak tvrdí žalovaná v odůvodnění rozhodnutí (str. 4), pak by muselo být správní řízení zastaveno usnesením dle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Nicméně žádost byla posuzována meritorně. Žalobce tak má za to, že správní orgány, nehledě na gramatické znění zákona, přistoupily v průběhu správního řízení k teleologickému výkladu, podle kterého se přechodným pobytem po skončení řízení údajně má na mysli přechodný pobyt neúspěšných žadatelů. Touto premisou ale není možné plošně argumentovat ve vztahu k (ne)splnění zákonných podmínek. Zákon prostě tuto podmínku podání žádosti - pouze neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu - neklade. Dle žalobce, ani z důvodové zprávy nevyplývá, že by podmínkou podání žádosti bylo, že žadatel pobývá na území po neúspěšném řízení o mezinárodní ochraně. Toliko z ní i logiky věci vyplývá, že tuto žádost budou většinou podávat právě ti, kteří po dlouhém řízení žádnou ochranu nezískali. Žalobce, resp. jeho zástupce byl a je s tímto obecným smyslem ustanovení seznámen, ve svém postupu byl však veden literou zákona a měl za to, že správní orgán dle ní bude postupovat.

Vzhledem k tomu, že oba správní orgány spíše než gramatickým zněním argumentovaly jakýmsi smyslem sporného zákonného ustanovení i žalobcova postupu, jsou vzneseny i skutkové námitky k těmto úvahám. Předně se lze tedy ptát, na kolik vlastně žalobce může být považován za úspěšného žadatele o mezinárodní ochranu. Žalobce sám své řízení spíše viděl jako neúspěšné. O mezinárodní ochranu požádal v roce 2005, nicméně správní orgán (OAMP MVČR) vydal v řízení opakovaně několik správních rozhodnutí, které soudy vždy zrušily. Proto úvahy správního orgánu o zatěžování soudních instancí žalobcem by spíše měly směřovat vůči Odboru azylové a migrační politiky. Navzdory několika rozsudkům soudních instancí tedy správní orgán žadateli nepřiznal vyšší formu ochrany (azyl), ale po devíti letech pouze nejisté postavení dvanáctiměsíčního povolení. A proti rozhodnutí se také žalobce znovu odvolal, resp. podal správní žalobu. Ta však nemá s účinností od 31. 5. 2014 odkladný účinek, a neovlivňuje tak nijak účinky správního rozhodnutí. Žalobce se tedy stal držitelem ochrany doplňkové s platností na 12 měsíců. Těžko tak žalobci přičítat k tíži, že s ohledem na zákonné podmínky chtěl využít možnosti získat po devítiletém řízení již pobyt trvalý. Podle argumentace žalované by však k tomuto pobytu neměl, na rozdíl od neúspěšných žadatelů, mít přístup. Žalobce má za to, že tato argumentace jde proti smyslu institutu trvalého pobytu, jehož cílem je nepochybně stabilizovat pobytové oprávnění těch, kteří v ČR strávili dlouhou dobu. Postup žalobce nebyl proto nijak spekulativní ve snaze zákon obejít. Prostě chtěl po devíti letech řízení o mezinárodní ochraně získat stabilní a trvalé povolení k pobytu.

Žalobce je toho názoru, že § 2 správního řádu ukládá správním orgánům hodnotit v jejich rozhodování potenciální rozpor s mezinárodními závazky. Z pohledu dodržování

závazků plynoucích z článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je irelevantní, že samotný zákon o pobytu cizinců povinnosti hodnocení zásahu do soukromého a rodinného života cizince neukládá. Tato povinnost správnímu orgánu plyne přímo ze samotné Úmluvy a připomíná ji pak § 2 odst. 1 správního řádu. Žalobce má za to, že zásah do soukromého a rodinného života neodpovídá požadavkům čl. 8 odst. 2 Úmluvy. Nezletilá dcera odvolatele již disponuje povolením k trvalému pobytu. ČR zároveň deklarovala v jiném řízení, že minimálně dočasně se odvolatel nemůže vrátit do Běloruska. Žalobce se tohoto statusu nevzdával ve vidině návratu do země původu, ale získání trvalého pobytu. Povinnost státu dbát ochrany soukromého a rodinného života nemůže být eliminována tím, že si žalobce tuto situaci přivodil svým nesprávným administrativním postupem. Dcera žadatele povolení k pobytu získala. Matka žadatele má v ČR udělenou doplňkovou ochranu a manželka se synem dlouhodobý pobyt za účelem strpení. Manželka a děti jsou přitom jiné státní příslušnosti, obě (děti) se narodily manželům na území ČR. Rodina tak těžko může realizovat společný život jinde než v České republice. Zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu přitom nestojí na žádných legitimních důvodech (jako například ochrana veřejného pořádku), ale pouze premise, že trvalý pobyt po řízení o mezinárodní ochraně je určen toliko neúspěšným žadatelům o udělení mezinárodní ochrany.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 24. 4. 2015. Uplatněné námitky považovala za nedůvodné, žalobu navrhovala zamítnout, přičemž argumentačně vycházela z odůvodnění prvoinstančního i napadeného rozhodnutí

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Při jednání soudu žalobce setrval na svém stanovisku, strana žalovaná se z účasti na jednání omluvila.

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Předně je třeba konstatovat skutková fakta. Žalobce již v roce 2005 požádal o udělení azylu. Od té doby tak činil opakovaně, aby mu byla dne 14. 11. 2013 rozhodnutím Ministerstva vnitra udělena doplňková ochrana na dobu 12 měsíců ve smyslu azylového zákona. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 6. 12. 2013. Žalobce se však dne 8. 1. 2014 této formy mezinárodní ochrany vzdal. Následně učinil další krok, kterým hodlal legalizovat

pobyt na území České republiky, a dne 9. 1. 2014 požádal o vydání povolení k trvalému pobytu, a to na základě § 67 zákona o pobytu cizinců.

Podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, povolení k trvalému pobytu se po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, pokud tato stížnost byla podána v zákonné lhůtě. Do doby pobytu podle věty první se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba pobytu po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti. Nepřetržitost pobytu na území je zachována, pokud cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení přechodného pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému anebo trvalému pobytu; to neplatí, pokud platnost těchto pobytových oprávnění byla zrušena.

Jádrem sporu mezi stranami je, zda žalobce splnil tu z podmínek § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle které musí žadatel pobývat na území v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Soud tedy posuzoval pouze ty aspekty, které se týkaly sporné otázky, a dospěl k závěru, že výklad vyjevený v žalobě nebylo možné považovat za správný.

V obecné rovině je třeba připomenout, že v rámci soudní ochrany je nezbytné odstranit případné nejasnosti, které se týkají výkladu zákonných ustanovení. V daném případě bylo nutné takto vyložit § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Platí, že při výkladu ustanovení, které se jeví jako možné sporné, je na prvním místě třeba započít výkladem jazykovým. V tomto směru lze přisvědčit žalobci, že pouhým přečtením v zákoně vyjádřené podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu by bylo možné usoudit, že v žalobcově případě byla ona sporná podmínka splněna. Nicméně, při výkladu ustanovení se nelze omezovat pouze na jazykový výklad. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2010, čj. 4As 30/2009 – 67 (k dispozici na www.nssoud.cz), ustanovení § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve kterém jsou kumulativně stanoveny podmínky, při jejichž splnění se na základě žádosti vydá cizinci povolení k trvalému pobytu, je třeba vykládat nejenom jazykovým výkladem, ale je nutné aplikovat také ostatní výkladové metody (především teleologický výklad) a zohlednit všechny okolnosti konkrétního případu ve vzájemných souvislostech. Tedy, význam ustanovení, který nabízí jazykový výklad, je nutno posuzovat prostřednictvím specifík a individualit daných v souzené věci, a je třeba ověřit, zda pohled na věc plynoucí z jazykového výkladu normy ob stojí při použití dalších výkladových metod (výkladu teleologický, systematického, historického, logického). A optikou řečeného nemůže žalobcův právní výklad § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, resp. jedné z podmínek daných tímto ustanovením, ob stát.

Není sporu o tom, že dne 8. 1. 2014 se žalobce vzdal udělené doplňkové ochrany. Jeho motivací, jak sám uvádí, bylo vymanit se z jeho pohledu nedostatečné doplňkové mezinárodní

ochrany a získat plnohodnotnější pobytový status na území České republiky. Byť je takový záměr lidsky pochopitelný, je nezbytné posoudit, zda cesta, kterou žalobce zvolil, je v souladu se zákonem, konkrétně se zákonem o pobytu cizinců (ve vazbě na azylový zákon).

Formálně logickým se žalobcův postup jeví být i z pohledu vzájemného vztahu mezi zákonem o pobytu cizinců a azylovým zákonem. Podle § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců **se tento zákon nevztahuje na cizince, který je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, azylantem anebo osobou požívající doplňkové ochrany** nebo podal proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany kasační stížnost, nestanoví-li tento zákon nebo zvláštní právní předpis jinak. Pro získání jistějšího, trvalejšího pobytového statusu na našem území ve smyslu zákona o pobytu cizinců je tak nezbytné „vyvázat“ se z režimu azylového zákona, což s sebou ovšem nese i vzdání se ochrany z něj plynoucí. Avšak v důsledku dobrovolného vzdání se doplňkové ochrany byl v žalobcově věci režim ve smyslu azylového zákona nahrazen režimem plynoucím ze zákona o pobytu cizinců. Jeho ustanovení § 50 odst. 1 písm. b) stanoví, že výjezdní příkaz je doklad, který z moci úřední uděluje ministerstvo mj. po **ukončení poskytování ochrany na území podle zvláštního právního předpisu**, přičemž tímto zvláštním předpisem je míněn rovněž azylový zákon. Soud na tomto místě zdůrazňuje zákonnou dikci, podle níž ministerstvo „**uděluje výjezdní příkaz**“, nikoliv „**může udělit výjezdní příkaz**“. Skončí-li tedy poskytování ochrany na území podle azylového zákona (lhostejno, jakým způsobem), ministerstvo musí (nikoliv může) udělit cizinci výjezdní příkaz.

Jistě, setrvání na území České republiky na základě výjezdního příkazu je ve smyslu 17 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců formou přechodného pobytu („*Cizinec může pobývat na území přechodně na základě výjezdního příkazu.*“), avšak obsah takového pobytu je bezpodmínečně nutné vykládat v kontextu s § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení výjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území **po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území**. A striktní znění § 50 odst. 3 je v žalobcově věci to podstatné. Zákonodárce jím jasně vymezil prostor, v němž se cizinec po udělení výjezdního příkazu nachází, a tím je **pouze provedení neodkladných úkonů a následně samotné vycestování. Vzhledem k povaze výjezdního příkazu je zřejmé, že oněmi „neodkladnými úkony“ jsou úkony směřující k naplnění cíle výjezdního příkazu, kterým je vycestování z území ČR**. Lze si představit, že zákonodárce takto formulovaným zněním § 50 odst. 3 zamýšlel např. obstarání jízdních dokladů, vyřízení nezbytných formalit k opuštění ČR atp. **Za úkon směřující k vycestování z ČR však nelze považovat podávání žádostí za účelem získat pobytový status v ČR, jak se tomu stalo v žalobcově případě**. Tento režim „přechodného pobytu“ má odlišnou podstatu a účel, než přechodné pobyty cizinců podložené jinými právními skutečnostmi, které rovněž umožňují, aby cizinci na území České republiky přechodně pobývali [viz § 16 odst. 1 písm. a) - c), resp. § 17 odst. 1 písm. a) - c) zákona o pobytu cizinců]. Účel přechodného pobytu je v případě výjezdního příkazu úzce směřován, časově omezen a i co do náplně je cílen pouze k realizaci neodkladných úkonů směřujících k vycestování (viz výše). Z toho důvodu je logické, že v tomto režimu není možné stavět se do postavení, které si vyžaduje § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Závěry žalovaného správního orgánu jsou založeny na úvaze, že režim stanovený v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se váže se pouze na ty cizince, kteří nebyli úspěšní v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Logice této úvahy se dá přisvědčit, protože cizinec, který požádal o udělení mezinárodní ochrany a byl úspěšný, je při pobytu na území chráněn právě touto poskytnutou ochranou (doplňkovou ochranu nevyjímaje). Není pak důvodu, aby žádal o dobrodiní přechodného nebo trvalého pobytu v rámci zákona o pobytu cizinců. Takže zbývají pouze případy cizinců, kteří v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebyli úspěšní, nemají žádnou formu ochrany a žádný status, který by je opravňoval k pobytu na území České republiky. Avšak žalobce se do oné skupiny neúspěšných žadatelů mezinárodní ochrany neřadí, protože taková ochrana mu poskytnuta byla, byť formou nižší doplňkové ochrany. Česká republika tedy nabídla žalobci možnost pobývat legálně na jejím území a být chráněn ve smyslu azylového zákona, žalobce se však této ochrany dobrovolně vzdal. Důsledky, které v této souvislosti musely nastat, jsou uvedeny v § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Přechodný pobyt (= výjezdní příkaz) takto získaný však nelze, při jeho komplexním, nikoliv pouze jazykovém výkladu, považovat za přechodný pobyt, který by naplnil podmínku § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V daném případě je proto nutno konstatovat, že tato podmínka nebyla v žalobcově případě splněna. Proto také, při požadavku kumulativního splnění všech čtyř podmínek, bylo namísto této žalobcově žádosti nevyhovět. Závěry správních orgánů z tohoto pohledu obstojí.

Jako nedůvodnou soud shledal i námitku týkající se aplikace Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, přesněji jejího čl. 8, která garantuje právo na respektování soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Přímé důsledky, které by vedly k zásahu do soukromého a rodinného života cizince, by mohla přinášet jen rozhodnutí, která žalobci přímo ukládají povinnost vycestovat a která zakládají změnu jeho právního postavení s reálnou možností ohrožení jeho soukromého a rodinného života. To se ale v daném případě nestalo. Prvoinstanční a napadené rozhodnutí řešily otázku žalobcovy možnosti získat trvalý pobyt na území České republiky ve smyslu § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Negativní závěr z nich plynoucí však nepřináší žalobcovu povinnost opustit ČR a zásah do jeho soukromého a rodinného života z nich nelze vysledovat. Ani v tomto směru soud neshledal důvody, pro které by bylo možno konstatovat nezákonnost rozhodnutí žalovaného správního orgánu.

Soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že správní orgány v řízení o žalobcově žádosti o povolení k trvalému pobytu nepochybily. Žaloba v intencích žalobních námitek nebyla shledána důvodnou, a **soud ji proto ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.**

[V] Náklady řízení

Stran náhrady nákladů řízení soud vycházel ze znění § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán se však práva na náhradu nákladů řízení vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 25. listopadu 2015

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková